

Bluebell

Illustration by Rainneemew story by หักรบจัญญ์

Bluebell

illust : Raineemeow story : พี่หอยไ้

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคนทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 178

Bluebell

เขียนโดย นี๋หมวยไฉ

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2565

ราคา 275 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2568

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-618-00-4493-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสหพรบิลเลียนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัตญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัทรี แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัลเลอร์วินาย : พัชรพร บุญส่ง

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

บรรณาธิการเล่ม : วิไลวรรณ โยดี ศุภจันทร์ชกร : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

ออกแบบปก : ฤทธา รอดหลง ปกภาพประกอบ : Raineemew รูปเล่ม : นิพันธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสหพรบิลเลียน จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 83 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

กองบรรณาธิการคัลเลอร์วินาย : satapombooks.editor@gmail.com

www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

จากใจนักเขียน

จากเรื่องไกลตัว ไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะสามารถบรรยายเรื่องราวและความรู้สึกผ่านตัวหนังสือได้ แต่ก็ทำไปแล้ว รู้ตัวอีกทีก็แต่งเรื่องราวความรักโรแมนติคหนึ่งเรื่องจบในที่สุด ที่สำคัญเป็นเรื่องแรก อีกทั้งยังได้รับโอกาสอย่างไม่คาดฝันจากผู้ใหญ่ใจดีที่เล็งเห็นคุณค่าของงานเขียนชิ้นนี้

เนื้อหาของเรื่องจะเกี่ยวกับเด็กหนุ่มที่มีชีวิตแสนอาภัพ ‘บลูเบลล์’ ที่ต้องดำเนินชีวิตภายใต้การถูกข่มเหงรังแกแต่เล็กจนโตจากการเติบโตในสภาพแวดล้อมที่ถูกเอาเปรียบจึงไม่คิดว่าที่เป็นอยู่นั้นมันแย่เพียงใด จนกระทั่งได้เจอกับ ‘โคลด์’ ชายชาติฉันทันกรบ ผู้ซึ่งนิ่งขรึมดุดันและน่าเกรงขาม แต่การปฏิบัติกับตนช่างแสนอ่อนโยนสิ่งที่คิดว่าไม่สมควรได้ ไม่เหมาะสม กลับได้รับมันทั้งหมดจากชายผู้นี้ รวมถึงโอกาสที่ได้รับความสุขจากผู้คนรอบกายทำให้รู้ว่าเป็นสิ่งที่ต้องการและไม่อยากสูญเสียไป

ไม่มีใครที่ไม่ควรได้รับโอกาส ความรัก และความสุข แรงบันดาลใจในการเขียนเรื่องนี้จึงมาจากความคิดที่ไม่อยากจะทำให้ใครต้องเผชิญกับความเดียวดาย จึงสร้างตัวละครบลูเบลล์ขึ้นมาให้

อาชีพในช่วงต้นเรื่อง อ่อนแอและไม่ให้โอกาสตนเอง กระทั่งเมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์ย่ำแย่อย่างไม่คาดคิดจึงได้เรียนรู้และได้รับความรัก ความสุขอย่างที่ควรพบเจอ

นิยายเรื่องแรกในชีวิตได้รับโอกาสตีพิมพ์อย่างเกินความคาดหมายไปมาก ๆ ขอบขอบคุณคนที่ให้การสนับสนุน ทั้งนักอ่านที่น่ารัก และทีมงานสำนักพิมพ์ หวังว่านิยายรักโรแมนติกเรื่องนี้จะสร้างความสุขความบันเทิงทุกครั้งที่ได้เปิดอ่านนะคะ ขอขอบคุณจากใจจริงค่ะ

นี่หมวยไฉ่

หมายเหตุสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่องนี้มีการใช้ภาษาปาก ภาษาสแลง และคำหยาบ
เพื่อความสมจริงตามยุคสมัยที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง
และเพื่อสะท้อนบุคลิกของตัวละคร
รวมถึงเพื่อให้ได้บรรยากาศทางภาษาเท่านั้น
ผู้เขียนและสำนักพิมพ์มิได้มีเจตนาด้านลบแต่ประการใด

“หนังสือและการอ่านคือขุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

OMEGAVERSE INFO

อัลฟ่า จะมีรูปร่างสูงใหญ่กำยำ พลังเยอะ และมีฟีโรโมนที่แข็งแกร่งเฉพาะตัว จะเกิดอาการรัดเมื่อต้องการสืบพันธุ์ และยิ่งส่งผลมากที่สุดเมื่อได้กลิ่นฟีโรโมนของโอเมก้า

เบต้า เป็นประเภทที่มีประชากรมากที่สุด เป็นเหมือนคนทั่วไป ไม่มีอาการรัดหรือฮีด และฟีโรโมนของอัลฟากับโอเมก้าไม่ส่งผลใดๆ

โอเมก้า จะมีรูปร่างเล็ก บอบบาง พลังกำลังน้อย สามารถตั้งครรรภ์ได้ทั้งชายหญิง และจะมีอาการฮีดในทุกๆ เดือนสำหรับวัยเจริญพันธุ์ และมีกลิ่นฟีโรโมนเฉพาะตัว

น้องบลู

‘บลูเบลล์’ เป็นชื่อดอกไม้ หมายความว่า หมายถึงความ
ซื่อสัตย์ อ่อนน้อมถ่อมตน และรักมั่นคงนิรันดร์กาล เป็นชื่อที่คุณ
ผู้หญิงของอดีตผู้นำตระกูลตั้งให้และต้องการให้บลูเป็นดังความ
หมายนั้น บลูเบลล์เป็นไอเมก้าตัวน้อยที่เกิดจาก โจเซฟ ไนล์ กับ
หญิงคนรับใช้ในบ้านนาม เพนนี่ แต่ถึงกระนั้นพ่อของเขากับ คุณ
หญิงเชรีนา ก็ไม่เคยรังเกียจเด็ดฉันท์ ซ้ำยังดูแลรักใคร่เป็นอย่างดี
ดี อาจเพราะพ่อกับคุณหญิงไม่มีทายาทสืบสกุลแม้จะอยู่ด้วยกันมา
หลายปี

บลูอยู่ที่บ้านตระกูลไนล์ตั้งแต่จำความได้ ผู้ให้กำเนิดเป็นถึง
อดีตผู้นำของตระกูล เขาได้รับทั้งความรักจากพ่อ คุณหญิงเชรีนา
และแม่ รวมทั้งการดูแลจากคนรอบข้าง บลูเบลล์มีหน้าตาน่ารัก
น่าเอ็นดู ปากอ้มเป็นกระจับจิ้มลิ้ม ดวงตากลมโตใสแจ้ว ผมสีน้ำเงิน
อมม่วง ยิ่งช่วยขับให้ผิวพรรณขาวผุดผ่องแบบผู้ดี อีกทั้งกิริยา
อ่อนน้อม พุดจาไพเราะน่าฟัง ทำให้ผู้ใหญ่ในบ้านเอ็นดู สมชื่อดัง

ดอกบลูเบลล์

“บลู! แกเอาชุดที่ฉันจะใส่วันสำคัญไปไว้ไหน” หญิงสาวส่งเสียงหวีดลั่นหลังหาชุดที่เธอเพิ่งจะไปวัดตัวและตัดเย็บใหม่ให้พอดีกับทรวดทรงองค์เฮอร์อันเต็มสาวของเธอ เพื่อที่จะสวมในงานเลี้ยงสำคัญเนื่องในโอกาสที่พ่อของเธอได้รับการอวยยศเลื่อนขั้นเป็นพันเอกในอีกสามวันที่จะถึงนี้ จูเลียน โกรธเกรี้ยวมากจึงลงมาตามบลูถึงในครัว ขณะที่บลูเพิ่งจะเสร็จจากงานและกำลังจะได้กินมื้อเย็นในเวลาเกือบจะสามทุ่ม

“บลูนำไปซักกรีดและแขวนไว้ในตู้ให้คุณหนูแล้วนะครับ”

“ถ้าฉันหาเจอจะมาถามแกใหม่ ที่ฉันมาตามคือต้องการให้แกไปหา”

“เดี๋ยวบลูขึ้นไปหาให้ครับ”

“เดี๋ยวนี้”

“แต่บลูยัง...ไม่ได้กิน...ข้าว”

“บอกว่าตอนนี่ อย่ามาเยออีกย่อน!”

บลูตกใจจนซ่อนร่วงจากมือ รีบพยักหน้าเร็วแล้วยืนโค้งตัวก้มต่ำมองปลายเท้าตัวเอง หลายปีมานี้ไม่เคยจะชินได้สักทีกับเสียงของลูกสาวคนโตของน้องชายพ่อที่มีศักดิ์เป็นอา จูเลียน กับ เจราमी เป็นญาติลูกพี่ลูกน้องของเขา แต่ไม่ถูกนับญาติด้วย บลูอยู่บ้านหลังใหญ่หลังเดิมนี้ในฐานะใหม่ จากลูกชายเจ้าของบ้านเปลี่ยนเป็นคนรับใช้ในบ้านแทน

“ครับๆ คุณหนู บลูจะไปหาให้เดี๋ยวนี้เลย”

บลูรีบก้มลงเก็บช้อน เอาซามเปล่ามาเปิดซามข้าวแล้วโค้งกายเร็วๆ หมุนเท้าเดินออกจากห้องครัวเร็วไว ไปหาสิ่งที่คุณหนูของบ้าน

ต้องการในทันที บลูเดินขึ้นชั้นสองมุ่งตรงไปยังห้องนอนส่วนตัวของ จูเลียน เปิดตู้เสื้อผ้าหลังใหญ่ที่เขาจำได้ว่าแขวนชุดไว้เมื่อวันก่อน นิ้วเล็กเลื่อนหาชุดที่อยู่บนไม้แขวนหลากหลายสีสัน จูเลียนมีชุด เยอะมากจึงมีตู้เสื้อผ้าหลังใหญ่ไว้สำหรับเก็บเสื้อผ้าตามความต้องการของเธอ ชุดไหนที่เธอเบื่อและไม่สวมแล้วจึงตกทอดมาเป็นของบลู ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นเดรสหวานแนวตามสไตล์คุณหนู แล้วเป็นประจำที่จะเห็นบลูสวมชุดเดรสหวานแนวทำงานบ้าน ทำสวน รดน้ำต้นไม้ รวมทั้งเอาหญ้าให้ม้ากินด้วย

เวลาไม่ถึงสามสิบวินาทีบลูก็หาเจอ ชุดเดรสสั้นเนื้อเช่า ผ้า ลูกไม้แขนยาวถึงข้อศอกปาดไหล่สีม่วงอ่อนเหมาะกับหญิงสาววัย แรกแย้มอย่างจูเลียน เธอสังเกตเป็นพิเศษสำหรับงานสำคัญของพ่อ เธอต้องสวยและโดดเด่นเพื่อต้องตาชายชาติทหารหนุ่มยศสูงๆ

ขณะบลูวางชุดเดรสไว้บนที่นอนและจะไปตามจูเลียน ก็พบว่าเธอมาถึงหน้าห้องพอดี เขายืนอย่างนอบน้อมมือกุมต่ำ ก่อนจะผายมือไปทางชุดให้หญิงสาวได้เห็น เงยขึ้นสบตาเพียงนิดเพื่อขอตัว จูเลียนทำเพียงพยักหน้า สีหน้าไม่ยินดีหรือโกรธเคืองใดๆ บลูก็โค้งกายเดินผ่านหน้าเธอออกจากห้องไป

กลับมาที่ครัวก็พบว่าซามซัวร์ที่ปิดไว้เมื่อครู่ไม่มีแล้ว แม่ครัว คงจะทำการเก็บกวาดล้างครัวเพราะตอนนี้อิ่มมากแล้ว เขาจึงเปิด ตะกร้าใบใหญ่สำหรับใส่ขนมปัง หยิบเอาไรย์เบรตมาหั่นได้ขนาด เท่าฝ่ามือ ปิดตะกร้าหลังจัดเรียงขนมปังไว้ดังเดิมให้เหมือนไม่เคย ถูกใครหยิบจับ แล้วเดินย้อนกลับเข้าห้องของตัวเองไป

ห้องที่บลูอยู่เป็นห้องเล็กๆ ตอนที่บลูยังเด็กเคยใช้เป็นห้อง เก็บของ อยู่ด้านหลังสุดของบ้าน ห้องมีขนาดเพียงสามคูณสาม

ตารางเมตร ไม่มีหน้าต่าง ก่อนที่ชีวิตจะพลิกผัน บลูเคยอยู่ห้องที่
เจรมีลูกชายผู้นำตระกูลคนใหม่อยู่ แต่ตอนนี้ไม่ใช่อีกแล้ว

สิบเอ็ดปีก่อน ผู้นำกับภรรยาตระกูลโน้ลเกิดอุบัติเหตุทาง
รถยนต์ขณะเดินทางกลับจากงานเลี้ยงหนึ่งในช่วงค่ำ รถของพวกเขา
เสียหลักตกไหล่ทางและพุ่งเข้าชนรถพ่วงที่จอดเสียอยู่ คนขับรถกับ
พ่อของบลูเสียชีวิต ณ ที่เกิดเหตุ คุณหญิงได้รับการช่วยเหลืออย่าง
ทันท่วงที แต่อาการค่อนข้างสาหัส บลูกับแม่ทราบเรื่องหลังจากทาง
โรงพยาบาลโทร. มาแจ้ง แต่กระนั้นก็ยังไม่สามารถเข้าเยี่ยมได้ แม่
ร้องไห้อย่างหนักไม่หลับไม่นอน

หลายวันถัดมา คุณหญิงเซรินามีอาการดีขึ้นตามลำดับ บลู
กับแม่จึงไปที่โรงพยาบาลเพื่อขอเข้าเยี่ยมคุณหญิง เธอมีสติพูดคุย
ได้แต่ไม่สามารถขยับเขยื้อนได้มากนัก เนื่องจากอาการซ้ำในและ
กระดูกหักหลายส่วน เธอพูดคุยหลายอย่างกับแม่ในสิ่งที่บลูไม่อาจ
เข้าใจได้ด้วยวัยเพียงห้าขวบกว่า จนถึงเวลาที่เธอต้องพักผ่อนบลู
กับแม่จึงต้องกลับ ตอนนั้นบ้านเจียบสังกัด ขาดผู้นำ และตัวแทนอย่าง
คุณหญิงก็ยังอยู่ที่โรงพยาบาล

บรรดาญาติของพ่อทำพิธีศพของผู้นำตระกูลอย่างสมเกียรติ
ที่สุสาน แต่บลูกับแม่ไม่มีสิทธิ์เข้าร่วม พวกเขาจึงไปเคารพศพท่าน
หลังเสร็จพิธีการ หนึ่งสัปดาห์ถัดมาก็มีข่าวว่าคุณหญิงเซรินาเสียชีวิต
เนื่องจากอาการติดเชื้อในกระแสเลือด บลูกับแม่ตกใจมาก ไม่คิดว่า
จะเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น ทั้งที่ตอนไปเยี่ยมเธอมีอาการดีขึ้นมากแล้ว
แท้ๆ หลังจากนั้นบ้านอันแสนสงบของบลูก็เกิดการเปลี่ยนแปลง

พันโทโจอัน ไนล์ น้องชายของพ่อ กลายเป็นผู้นำตระกูลคนใหม่และย้ายครอบครัวเข้ามาในบ้านหลังใหญ่นี้ ประกอบไปด้วยผู้นำคนใหม่ ลูกสาวและลูกชายของเขา ลูกสาวคนโตอายุมากกว่าบลูสี่ปี ส่วนลูกชายอายุมากกว่าบลูสองปี พันโทโจอันไม่มีเวลาเลี้ยงลูก ลูก ๆ ของเขาจึงได้ก้าวร้าวและเอาแต่ใจ คนรับใช้เก่าแก่ไม่มีใครทนได้จึงลาออกไปจนหมด แม้จะมีคนใหม่ ๆ เข้ามาก็ไม่มีใครอยู่ได้นาน แม่ของบลูกลับกลายมาเป็นคนรับใช้ อีกทั้งยังทำงานหนักมาสามปีแล้วหลังการเปลี่ยนแปลง แม้มีอาการป่วยหนักเพราะทำงานมากเกินไป หลังจากนั้นไม่นานแม่ก็จากบลูไป ก่อนแม่จะจากไปได้มอบสร้อยพร้อมจี้ไพลินรูปดอกบลูเบลล์ให้เขา แม่บอกว่ามันเป็นของขวัญจากคุณหญิงเซรินา สมบัติล้ำค่าชิ้นเดียวที่เหลืออยู่ของบลู

2

บลูและเพื่อน

“หวัดดีบลู รีบไปไหนนะ” คนผู้หนึ่งเอ่ยเรียกมาจากด้านหลัง

บลูหยุดเท้าหันหน้ากลับไปมองเพียงนิดจึงพบว่าเป็น นาลู เด็กหนุ่มเบต้าผมและตาสีน้ำตาลอ่อน รุนราวคราวเดียวกัน นาลู เป็นเด็กกำพร้าจากสถานสงเคราะห์เด็กกำพร้า เขาทำงานรับจ้างทั่วไป ทำทุกอย่างที่มีคนจ้าง เพื่อช่วยแบ่งเบาค่าใช้จ่ายในสถานสงเคราะห์ที่อาศัยอยู่ อย่างตอนนี้ก็กำลังส่งหนังสือพิมพ์อยู่

“อ้อ หวัดดีจ๊ะ นาลู ฉันกำลังจะไปเอาชุดสูทที่ร้านตรงหัวมุมข้างหน้านะ” บลูเบลล์ตอบพร้อมเสียงหายใจหอบถี่

“ให้ใครหรือ ทำไมดูรีบร้อนขนาดนั้น” นาลูเลิกคิ้วถามอย่างสงสัย นานทีจะเห็นบลูออกจากรั้วบ้านหลังใหญ่นั้น นาลูรู้จักบลูครั้งแรกเมื่อปีที่แล้ว เขาเป็นคนรับจ้างตัดหญ้าให้มาที่เจ้านายคนใหม่เลี้ยงไว้ ครั้งแรกที่เห็นบลูสวมชุดเดรสสีน้ำตาลตัวโคร่ง ถึงจะใหญ่กว่าตัวมากแต่ยังมองว่าดูดี เพราะผิวพรรณกระจ่างอย่างคุณหนู เขา

จึงคิดว่าคุณหนูตัวเล็กคนนี้จะออกมาเล่นชนเอาหญ้าให้ม้ากินจนเนื้อตัวมอมแมม

“เป็นลูกของคุณเจรามีนะ สำหรับใส่ในวันสำคัญที่จะถึง ต้องรีบนำไปให้เขาลองใส่ว่าพอดีหรือเปล่า จะได้แก้ทันก่อนถึงวันงานขอตัวก่อนนะ” บลูตอบคำถามก่อนจะขอตัว

“อ้อ แล้วเจอกัน” นาลูยืนมองแผ่นหลังเล็กที่รีบวิ่งตุ๊กตุ๊กออกไป

หลังจากรับจ้างเป็นเด็กตัดหญ้าให้ม้าที่บ้านตระกูลไนล์
เป็นประจำ จึงได้รู้จักและพูดคุยกับบลู จนได้กลายเป็นเพื่อนกัน การจะสนิทกับบลูจนได้พูดคุยด้วยนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เพราะบลูขี้อาย ซักถาม และยังขี้เกรงใจอีกต่างหาก เขาพยายามเข้าไปช่วยยามที่บลู ยกของหนัก ตอนอาบน้ำให้ม้า หรือกวาดทำความสะอาดคอกม้า บลูก็จะปฏิเสธทุกครั้งไป นานวันเข้าเจกัณบอยขึ้น บลูก็แพ้ลูกตื้อ จนพวกเขาได้พูดคุยกัน จากเรื่องทั่วไปก็กลายเป็นเรื่องส่วนตัว จากที่คิดว่าบลูเป็นคุณหนูของที่นี่ก็ได้รับความจริงว่าเขาเป็นเพียงเด็ก รับใช้ในบ้าน

“คุณหนูคงชอบเล่นสนุกและคงรักม้าที่เลี้ยงมากเลยสินะ”

“มะ...ไม่ใช่คุณหนูหรอกครับ ยะ...อย่าเรียกแบบนั้นเลย บลู เป็นเพียงเด็กรับใช้ในบ้านนี่เท่านั้น ชื่อบลูเบลล์ เรียกบลูกก็ได้นะ”

บลูรีบยกสองมือขึ้นโบกปฏิเสธเป็นพัลวัน พลางหันซ้ายหันขวาเหมือนกลัวว่าใครจะมาได้ยิน นาลูยืนกลั้นปากกับท่าทางราวกับกระต่ายตื่นตูมของบลู แต่กลับมองว่ามันช่างเป็นท่าทางที่น่ารักเสียเหลือเกิน

หลายครั้งหลายคราเขาเคยชักชวนให้บลูออกจากที่นี่แล้วไปอยู่ด้วยกัน ทำงานทำเก็บเงินเพื่อเลี้ยงตัวเอง อาจเลี้ยงสักหน่อย แต่ก็ไม่ต้องโดนกดขี่จากลูกๆ และนายใหญ่ของบ้าน เพราะดูเหมือนแต่ละวันบลูจะถูกเรียกใช้ ทั้งยังต้องทำงานทุกชนิดอีกต่างหาก แต่บลูกลับปฏิเสธอย่างนอบน้อมว่ายังไม่อยากออกจากบ้านนี้เพราะความผูกพัน อีกทั้งยังกลัวโลกภายนอกที่ต้องเผชิญ บลูบอกกับเขาว่าไม่ได้เรียนหนังสือ อ่านออกเพียงคำง่าย ๆ เพราะเมื่อครั้งยังเด็กอดีตนายใหญ่ของที่นี่เคยสอน แต่กระนั้นเพราะยังเด็กมาก ตอนนั้นก็แทบลืมไปหมดแล้ว อาจสะกดคำง่าย ๆ ล้วนๆ ได้เพียงบางคำ จึงไม่กล้าพอที่จะไปเสี่ยงเผชิญชีวิตอยู่ข้างนอก และบลูยังบอกว่าถ้าเมื่อไรที่พร้อมจะบอกเขาอย่างแน่นอน

เรามีไม่ได้สนใจด้วยซ้ำว่าต้องตัดสินใจตอนไหน หรือสวมในงานอะไร แต่ละวันคิดเพียงว่าต้องการเที่ยวเล่นกับเพื่อน จีบสาวหรือหนุ่มน้อยโอเมก้าหน้าตาดีไปวันๆ จนวันนี้ที่พ่อเข้ามาถามว่าชุดที่สั่งไว้ได้หรือยัง ลองแล้วใช่ไหม ถึงได้ยืนยันง่ว่าชุดอะไร? สวมทำไม? จนพ่อดำเสียงดังลั่นบ้าน

“ไอ้ลูกไม่เอาถ่านเฮีย! วันๆ ให้รับผิดชอบแค่ตัวเองยังเอาไม่รอด อย่างนี้จะให้ฉันวางใจอะไรแก่ได้!”

เขาคิดว่าต้องรีบหาตัวช่วยแล้วละ บลูอยู่ไหนกันนะ

เมื่อเรามีเห็นบลูยืนรดน้ำต้นกุหลาบอยู่ตรงสวนข้างบ้าน จึงรีบเดินเข้าไปหาเพื่อจะเรียกใช้งาน ยิ่งเดินเข้าใกล้กลับได้กลิ่นหอมหวานละมุนบางอย่าง แต่เพียงแวบเดียวเท่านั้น ก่อนหน้านี้เขารู้สึกว่ากลิ่นหอมนี้ น่าจะมาจากตัวบลู แต่เพราะบลูยังเด็กเขาถึงไม่แน่ใจ

ว่าใช้กลิ่นของบลูใหม่ ซ้ำกลิ่นยังมาเพียงชั่วคราวชั่วคราว และจางไป
 ในอากาศอย่างรวดเร็ว ทว่าช่วงหลังๆ มาเนื้ชักเริ่มมั่นใจ เหมือนว่า
 ทุกที่ที่บลูเคยยืนอยู่หรือทำบางอย่างนานๆ หลังบลูออกไปกลิ่น
 หอมนี้ก็ยังคงติดอยู่จางๆ เสมอ

“โอ๊ะ! คุณเจรามีอะไรจะใส่บลูหรือครับ” บลูรู้สึกถึงอะไร
 บางอย่างอยู่ใกล้ๆ ทางด้านหลัง และเมื่อหันกลับไปก็ต้องตกใจที่
 พบว่าหน้าของเจรามีอยู่ใกล้ต้นคอของเขา บลูจึงเบี่ยงหลบออกมา
 ยืนห่างๆ

“อ้อ ใช่ แยกไปเอาชุดชุดที่ร้านมอสที่ฉันสั่งตัดไว้มาให้ลอง
 หน่อย ด่วนๆ เลยนะ” เจรามีสังเสร็จก็หันกลับเข้าไปในบ้าน

เจรามีมีเพชรเป็นอัลฟา เขาทั้งสูงใหญ่และดูดี แต่ดูเหมือน
 จะไม่ชอบงานราชการแบบที่พ่อของเขาอยากจะทำให้เป็น เจรามีจึงไม่
 สนใจงานที่พ่อทำสักเท่าไร หน้าซ้ำเขายังไม่ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน
 คบแต่เพื่อนที่เกเรและเที่ยวเล่นไปวันๆ อาจเพราะเขายังเด็กจึงยัง
 ไม่สนใจสนใจอะไรเป็นพิเศษ ส่วนจูเลียนมีเพชรเป็นเบต้า เธอ
 ดูดีสมกับเป็นคุณหนูตระกูลใหญ่ อีกทั้งเอาแต่ใจ และชอบแต่งตัว
 ทั้งคู่อยู่กับพ่อตั้งแต่แม่เสียไปด้วยโรคประจำตัวหลายปีก่อน และ
 ส่วนใหญ่จะอยู่กับพี่เลี้ยงเสียมากกว่า เพราะพ่อมีงานกองทัพอจึง
 ไม่ค่อยมีเวลาให้

ไม่มีใครทนกับอารมณ์ของคุณหนูทั้งสองได้ จึงมีเพียงบลูที่
 อยู่ประจำ แม้ครั้งที่เข้ามาทำเพียงอาหารตามเวลาที่กำหนด และ
 พี่พลสันที่เข้ามาทำความสะอาดใหญ่เพียงสัปดาห์ละสองวัน บลู
 จึงรับงานจิ๊ปาตะทั่วไปทั้งหมด

บลูเดินกลับบ้านพร้อมเหื่อไหลไคลย้อย หอบอุ้มถุงใส่สุท

ไปใหญ่จนแทบมองไม่เห็นทาง รีบเดินให้เร็วที่สุดเพื่อจะถึงบ้านเร็ว ๆ เพราะเขายังเหลืองานบ้านที่ต้องทำอยู่หลายอย่าง

“ใส่ได้พอดีไหมครับ” บลูเงยหน้าถามคนสูงกว่าพลางมือเล็กก็ช่วยติดกระดุมชุดสูททางด้านหน้าให้ เจรามี่หรีตามองต่ำ พยักหน้าบอกเป็นการตอบคำถามของบลู “งั้นเดี๋ยวบลูนำไปซักกริดเพื่อให้พร้อมใสในวันงานให้นะครับ”

“บลู แกเสร็จจากเจรามี่หรือยัง มาเอารองเท้าหนังไปขัดเงาให้ฉันด้วย” จูเลียนเอ่ยสั่งบลูที่หน้าประตูห้องของเจรามี่

“ได้ครับ เดี่ยวบลูทำให้ คุณเจรามี่ถอดชุดวางไว้ล่ะครับ บลูจะกลับเข้ามาเอา” ประโยคแรกเอ่ยตอบจูเลียน ก่อนหันกลับมาบอกเจรามี่เสียงค่อย

บลูคิดว่างานสำคัญที่กำลังจะมาถึงนี้จูเลียนค่อนข้างกระตือรือร้นเป็นอย่างมาก อาจเพราะนายทหารที่ทางผู้หลักผู้ใหญ่ทาบทามไว้ว่าจะให้ทั้งคู่ลองทำความรู้จักกันนั้นจะมาถึงนี้ด้วย

จูเลียนเล่าให้เขาฟังเมื่อวันก่อนตอนที่เขาไปช่วยเธอลองชุดและสวมเครื่องประดับ เธอบอกว่าหัวหน้าของพ่อแนะนำนายทหารหนุ่มประวัติดียศร้อยโททั้งยังโสดให้เธอ อยากให้ทั้งคู่ได้ลองทำความรู้จักกันดู

“ฉันสงสัยดีหรือยัง เครื่องประดับน้อยไปไหม คิดว่าฉันดูสะอาดตาไหม รองเท้าใส ใส่คู่ไหนดี” บลูได้แต่พยักหน้ารัว ๆ ตอนเธอถาม และเธอยังพูดทิ้งท้าย “ถึงยศจะสูงและยังหนุ่ม แต่ถ้าไม่หล่อฉันก็ไม่สนหรอกนะ!”

ณ ศูนย์กองทัพแห่งเมืองบาร์จ

“พักมาหกเดือนแล้ว หวังว่าทีมของคุณคงพร้อมแล้วสำหรับภารกิจใหม่นะ ร้อยเอกโคลด์”

“ครับ ท่าน ผบ.”

“มีอะไรส่งสัยในภารกิจไหม”

“ไม่มีแล้วครับ”

“ดี ผมเชื่อว่าประสิทธิภาพของทีมคุณไว้วางใจได้เสมอ” ท่านผู้บัญชาการเอ่ยชม ซึ่งไม่เกินจริง เขาไว้วางใจทีมนี้จึงมอบหมายให้ปฏิบัติภารกิจใหญ่ “จนเรื่องต่อมาไม่เกี่ยวกับงาน ที่ผมเคยพูดทบทวนให้คุณมาเป็นลูกเขย ผมไม่เคยพูดเล่นนะ เรื่องนี้แสดงความคิดเห็นของคุณได้เต็มที่เลย ไม่ต้องเกรงใจผม คุณคิดอย่างไร”

ท่านผู้บัญชาการเคยแสร้งขอโคลด์มาเป็นลูกเขยกับทางบ้านโคลด์หลายต่อหลายครั้งแล้ว ทางนั้นไม่ว่ายังไง เพียงบอกแค่ทำตามใจลูกชาย หากว่าโคลด์ไม่ติดขัดทางนั้นก็ยินดีเช่นกัน ลูกสาวของเขาก็กำลังจะเรียนจบดอกเตอร์ น่าจะไม่เกินหนึ่งปี เป็นเวลาเหมาะสมหากจะได้หมั้นหมายกันไว้หลังจากเธอเรียนจบ

“ผมไม่ติดขัดอะไรครับ” โคลด์ตอบ

“ดีเลย หลังจบภารกิจจะมีงานหมั้นระหว่างคุณกับลูกสาวของผม” ท่านผู้บัญชาการพยักหน้าพร้อมยิ้มให้ “ถ้าไม่มีอะไรแล้ว เชิญ”

ผู้ใต้บังคับบัญชายืนตรงส่งท่าทำความเคารพแล้วออกจากห้องไป

ในห้องส่วนตัวของเหล่าอัลฟ่าหมาป่าของทีมปฏิบัติการพิเศษฟ็อกซ์ พวกเขา กำลังเล่นไพ่ บางคนดื่อกีตาร์ และนอนเล่น

โทรศัพท์ ระหว่างรอหัวหน้าทีมกลับมาแจกแจงภารกิจใหม่

แกรก...

ร่างสูงใหญ่ของหัวหน้าทีมฟ็อกซ์เปิดประตูเดินเข้ามาภายใน
ห้องพร้อมเอกสารรายละเอียดเกี่ยวกับภารกิจปึกหนึ่ง

“ไง ผู้กองโคลด์ ทุกอย่างเรียบร้อยดิเนะ” คารอสเอ่ยถาม

“อือ” โคลด์ตอบพลางเอาสะโพกพิงกับโต๊ะทำงาน ก่อนส่ง
เอกสารในมือให้คารอสที่นั่งตรงโซฟาใกล้ๆ

เอเดนที่นั่งเล่นไพอู่กระโดดเข้ามานั่งเบียดคารอส อ่าน
เอกสารในมือเพื่อนพร้อมเอียงคอขบไพล่ไปด้วย

“อ้าววว งานนี้มีพระเอกวะ ต้องไปทำให้คุณหนูตกหลุมรัก
และขโมยความลับจากเขา” คารอสพูดขึ้น ทุกคนต่างก็สนใจสนใจ
เสียงผิวปากและหัวเราะดังขึ้นจากชายฉกรรจ์หลายคนในห้อง

“ใครครับพี่พระเอกของงานนี้” เซฟรูน้องในทีมที่นั่งติดกีตาร์
อยู่เอ่ยถามอย่างใครรู้

“พี่อะดิ พี่คารอสคนหล่อเข้มแถมเรื่องผู้หญิงเนี่ยต้องพี่เลย”
ซามูเอลพูดขึ้น

“นายผิดแล้วแซม สงสัยฉันยังไม่หล่อเข้าขั้นถึงไม่ได้เป็น
พระเอกของงานนี้” คารอสว่าพลางโยนเอกสารส่งๆ บนโต๊ะกลาง
ยกขาไขว่ห้างเอนหลังพิงพนักโซฟาแล้วถอนหายใจเบาๆ ทำท่าที่
น้อยอกน้อยใจ

“ฮ่าๆๆ” เพื่อนๆ ในทีมหัวเราะ

“แน่นอนว่าพระเอกที่ทุกท่านรอคอยคือฉันเอง จะมีใครหล่อ
และสู่มได้เท่านี้อีก” เอเดนพูดปลิ้นลูกขึ้นยืน แบมือหงายแล้วกาง
ออกทั้งสองข้าง เชิดหน้าขึ้นสูงด้วยความภูมิใจ

“ฮ่าๆ แต่ถ้าบอกว่าใครที่อยู่ไม่นิ่งและไม่สุขุมที่สุดเป็นพี่ ผม
ยังจะเชื่อชะกว่า” วิวแย้งพร้อมหัวเราะเสียงดัง

“หึๆ โอเค เรื่องพระเอกเอาไว้ก่อน เรามาฟังหัวหน้าโคลด์ที่
แสนจะสุขุมและเยือกเย็นของฉันท่อนละกัน” เอเดนโค้งตัว ผายมือ
ทั้งสองข้างไปทางโคลด์ เพื่อให้หัวหน้าเริ่มแจกแจงรายละเอียด
ภารกิจ

ทีมพี่อกซ์ของพวกเขาทำงานสำเร็จมาแล้วหลายภารกิจ
บาดเจ็บกันเป็นว่าเล่น สูญเสียไปบ้างก็มี พวกเขาทำงานกันได้
อย่างเข้าขา รู้ใจกันเป็นอย่างดี และที่สำคัญมีหัวหน้าทีมที่เด็ดเดี่ยว
มุ่งมั่น กล้าเสี่ยง และมีความเป็นผู้นำสูง ทุกครั้งเขาจะนำทีมไป
สู่เป้าหมายโดยไม่มีความลังเล และทุกคนในทีมก็ค่อนข้างเข้ากัน
ได้ดีทีเดียว

3

ผู้กองโคลด์

โคลด์ เกรนดาส เป็นอัลฟ่าที่มีความแข็งแกร่ง เจียบขรึม และปากหนัก คนนอกทีมต่างเกรงใจและไม่กล้าเข้าใกล้ แม้แต่น้องๆ ในทีมบางคนยังไม่กล้าแซวเล่น ไม่ใช่เพราะกลัวโคลด์จะดุ หรือไม่พอใจ กลับกัน เขาเพียงปรายมองหน้าด้วยสายตาเย็นชา ไม่ได้ตอบ และไม่แสดงอารมณ์ใดๆ จะมีก็แต่เอเดนกับคารอสเท่านั้นที่กล้า แหย่ กล้าแซวเขา น้อยครั้งที่โคลด์จะถือสา แต่ก็มีบ้างบางที่ ที่อารมณ์ขึ้นและเขาจะพูดแค่เพียงคำว่า ‘หุบปาก!’

“วันนี้นอนที่บ้านนะลูก มัมให้คนเตรียมทำความสะอาดห้อง ของลูกไว้แล้ว”

คุณคาริน เกรนดาส โอเมก้าชายหน้าตาเรียกได้ว่าสวย หางตาเขียวขึ้นดูดูแบบมีเสน่ห์ กำลังพูดคำหวานกล่อมลูกชายในระหว่างกินอาหารเย็น เพราะไม่เจอหน้าลูกชายมานานถึงหกเดือนเต็ม และอีกสองวันหลังจากนี้จะไม่เจออีกนาน เนื่องจากการที่ลูกชายได้รับมอบหมาย

“ครับ” ไคลด์ตอบเพียงสั้น ๆ

“ทำไมวันนี้ลูกชายมัมพูดง่ายจัง” แคร์พูดจากระเซ้าเข้าหาเหย้าน้องชาย

“กินเยอะๆ นะจ๊ะ ลูกจ๋า มัมทำสุกี้ฝีมือเลยวันนี้” คารินเมินแคร์ที่พูดเหน็บน้อง โดยการตักอาหารให้ลูกชายสุดที่รักเพราะไม่ค่อยได้เจอกันจึงเอาใจเป็นพิเศษ

เขามีลูกสองคนเป็นแฝดชายหญิง ทั้งคู่เป็นอัลฟ่า แคร์เป็นแฝดพี่และไคลด์เป็นแฝดน้อง ทั้งคู่นิสัยต่างกันสุดขั้ว แคร์เฮฮา ร่าเริงและพูดสารพัดสิ่งที่เธอนึกคิด เธอเป็นคนพูดตรงและไม่เก็บงำ ผิดกับไคลด์ที่ถามคำตอบคำ หรือบางทีไม่ตอบเลย นิสัยเหมือนพ่อไม่มีผิด

“เฮอะ มัมเมินหนูเธอ แดดดะ นูรู้ตัวหรือยังว่าตัวเองไม่ได้เป็นที่หนึ่งของมัมอะ” แคร์บ่นกระปอดกระแปดไล่แม่ไปที่ พร้อมหันมาค่อนขอดพ้อที่นั่งอยู่หัวโต๊ะ คุณแดดดถึงตาใส่ลูกสาวพร้อมหันกลับมามองภรรยาที่ยิ้มตาหวานส่งมาให้

ลูคัส เกรนดาส รู้ดีว่าคารินคิดถึงลูกมาก เขาเองก็ไม่ต่างกัน แต่ความเป็นผู้นำจึงไม่อาจอดอ้อนออเซาะลูกได้เหมือนที่ภรรยาทำ บวกกับลูกคงรับไม่ได้หากเห็นท่าทางนั้น ไคลด์นิสัยอดแบบเขามาเลย คารินพูดเสมอว่ากังวลว่าลูกชายจะหาคู่ครองไม่ได้ เพราะนิสัยแบบนี้ดูเหมือนจะไม่มีใครกล้าเข้าใกล้ ข้าเจ้าตัวก็พูดน้อยคงไม่จีบใครก่อนเป็นแน่ แต่เหมือนมีคนหนึ่งจะอยากยกลูกสาวให้ลูกชายของเขาเหลือเกิน ท่านผู้บัญชาการเคยพูดบ่อยครั้งว่าอยากได้ไคลด์เป็นลูกเขย เมื่อครั้งไปตีกอล์ฟด้วยกันบ่อยๆ แต่ก่อนก็เหมือนจะแซวเล่นๆ เขาจึงบอกให้ลองถามไคลด์ดู เขาไม่คิดจะบังคับลูกหรือ

ทาบถามใครให้อยู่แล้ว และถ้าโคลด์ชอบพอใครเขาก็ไม่คิดจะขัดอะไร จนเมื่อหลายวันก่อนบังเอิญเจอท่านผู้บัญชาการ และได้พูดคุยกัน ท่านก็เหมือนจะจริงจังกับเรื่องนี้ บอกว่าเคยพูดกับโคลด์แล้ว ดูเหมือนโคลด์จะไม่ติดขัดอะไร

“โคลด์กับรอนมานั่งคุยกับแต่ดก่อน” ลูคัสพูดขึ้นพลางเดินไปห้องรับแขกหลังจบอาหารมื้อค่ำ

ทั้งสามนั่งคุยงานของโคลด์ งานของบริษัท และเรื่องทั่วๆ ไป เขาเป็นห่วงโคลด์เรื่องภารกิจใหม่หลังได้รู้ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เพราะโคลด์เป็นคนที่รอบคอบและตั้งใจปฏิบัติงานอยู่แล้ว จึงทำได้เพียงพูดแนะนำบางอย่างและบอกให้ลูกระวังตัว

“วันก่อนเจอท่าน ผบ. เขาบอกว่าคุยกับลูกแล้วเรื่องลูกกับลูกสาวเขา คิดว่ายังไง”

“ไม่ยังไง” โคลด์ตอบเพียงสั้นๆ แต่เขาตอบตามที่คิดจริงๆ เพราะเขาโสดและไม่มีใคร การที่ผู้ใหญ่เห็นดีก็ไม่คิดขัด จะหมั่นหรือต่างกับลูกสาวของท่านก็ได้แต่

“ไม่ปฏิเสธใช่ไหม”

“ครับ”

“นั่นเสร็จจากงานคงได้คุยกันอีกที” ลูคัสสรุปเพราะหลังจบภารกิจคงจะอีกนาน ยังไม่ต้องรีบจัดการอะไรตอนนี้ “ส่วนรอน... ยังไม่มีใคร หรือตั้งใจจะไม่เอาใครกันแน่” หันมาแซวรอนเลขานุการของลูกสาว และเป็นทั้งลูกบุญธรรมของเขาด้วย ซึ่งลูกสาวของเขาก็เที่ยวไล่เที่ยวชื้ออยู่เป็นประจำ

รอนมีเพชรเป็นอัลฟ่า ลูกชายของเพื่อนสนิทที่เคยอยู่กองทัพบกด้วยกัน หลังสูญเสียเพื่อนในภารกิจและได้รับทราบผ่านทาง

จดหมายที่ทุกคนจะเขียนไว้ก่อนปฏิบัติภารกิจว่า เพื่อนของเขาเหลือเพียงลูกชายวัยสิบสามปีหนึ่งคน เรียนโรงเรียนประจำแห่งหนึ่ง และหากเกิดอะไรขึ้น ขอให้ทางกองทัพบกช่วยเหลือ เมื่อลูกลับคารินทราบเรื่องนี้จึงไม่ลังเลที่จะรับเด็กคนนี้อาบน้ำและเปลี่ยนเสื้อผ้า

รอนอายุมากกว่าลูก ๆ ของเขาเพียงปีเดียว ทุกคนจึงสนิทสนมและเข้ากันได้ดี มีหน้าซ้ำพอเริ่มโตลูกสาวของเขาก็พูดอย่างเต็มปากเต็มคำว่า ‘ชอบรอน’ จนตอนนี้ผ่านมาหลายปีแล้วก็เหมือนจะยังชอบอยู่ เขาไม่ติดขัดอะไรหากทั้งคู่จะรักกัน ทั้งยังยินดีชะงัดด้วย เพราะหากเป็นรอนที่รู้จักนิสัยใจคอดี ย่อมดีกว่าเป็นคนอื่น แต่รอนเงยบและเฉยเมยกับทุกการกระทำของแครี ไม่รู้ว่าเพราะไม่ชอบแต่เกรงใจหากว่าจะปฏิเสธ หรือเพราะไม่กล้าที่จะชอบกันแน่

ที่คิดว่ารอนไม่กล้าที่จะชอบ เพราะนิสัยของรอนเป็นเด็กขี้เกรงใจ ทั้งยังถ่อมตน ขนาดงานที่บริษัท ให้นั่งในตำแหน่งผู้บริหารคนหนึ่งยังไม่ยอมเลย รอนเลือกเองที่จะเป็นเลขาฯ ให้แครีที่เป็นรองประธานบริษัท และดูเหมือนว่าเลขาฯ จะทำงานได้ดียิ่งกว่าท่านรองเสียอีก

คารินเป็นประธานบริษัทอสังหาริมทรัพย์รายใหญ่ในเมืองบาร์จที่ตกทอดจากตระกูล รวมทั้งห้างสรรพสินค้าชั้นนำที่ชื่อว่า ‘เบสท์ทวิน’ ที่พวกเขาเพิ่งก่อตั้งขึ้นหลังลูกพี่ลูกน้องออกจากงานราชการ ถึงแม้คารินจะดูแลทั้งสองบริษัทแต่ลูกพี่ก็ช่วยอยู่เบื้องหลัง เพียงแต่ไม่ยอมมาใช้ชื่อตัวเองขึ้นบอร์ดบริหารและห้างเบสท์ทวินที่แครีเป็นรองประธานอยู่ จริง ๆ ทั้งแครีและรอนก็ดูแลเป็นหลักเกือบทั้งหมด รอนก็เพียงแค่โคลด์ หากลูกน้องงานกองทัพบกเมื่อไร หรือหากมีครอบครัวคงจะกลับมาดูแลบริษัทแทน

งานเลี้ยงเลื่อนตำแหน่งของพันเอกใจอัน

บลูวิ่ง่วนตั้งแต่เช้า วันนี้ทั้งวันเขาต้องทำงานบ้านกับพี่สาว เบต้าสองคนที่นายท่านจ้างมาเพื่อจะได้สะอาดพร้อมสำหรับงานเลี้ยง ไม่อายบุคคลสำคัญทั้งหลาย และบลูยังต้องคอยรับใช้คุณหนูทั้งสองเมื่อถูกเรียกหา ซึ่งก็เรียกบ่อยมากจนบลูหัวหมุนไปหมด

“บลู บลู! แกอยู่ไหน ไปยืนรอรับข้างแตงหน้าที่ประตูรั้วหน้าบ้านหน่อย” จูเลียนตะโกนดังมาจากตรังบันไดชั้นสอง

บลูได้ยินตั้งแต่เรียกชื่อเขาค้างแรกแล้ว แต่เพราะกำลังวิ่งออกมาจากห้องครัวจึงยังไม่ได้ขานรับ และเขาก็ไม่ชอบตะโกนด้วย เขาคิดว่ามันดูไร้มารยาทไปสักหน่อย

“ได้ครับคุณจูเลียน เดียวบลูจะไปรอรับพวกเขาที่ประตูรั้วหน้าบ้าน” บลูตอบรับเมื่อเดินมาถึงบันได แต่ก็เชื่อว่าจูเลียนจะยืนรอฟังเธอสั่งแล้วก็รีบเดินสะบัดกลับเข้าไปแต่งตัวต่อ

บลูรีบเดินไปที่หน้าบ้านเพื่อรอข้างแตงหน้าตามที่จูเลียนสั่ง เมื่อเดินใกล้ถึงประตูรั้วเขาก็เห็นว่ามีคนสองคนยืนรออยู่แล้ว จึงรีบวิ่งด้วยขาสั้นๆ ไปเปิดประตูรั้วให้แขกทั้งสองด้วยความเกรงใจ จนคนทั้งสองเห็นยังนึกเอ็นดู

“หวัดดีจ้ะ” ทั้งสองคนพูดขึ้นตอนที่บลูกำลังเปิดประตูให้เข้าไป

“แฮกๆ สวัสดิ์ครับ รอนานไหมครับ บลูต้องขอโทษด้วย” บลูก้มหัวขอโทษ พุดพลงหอบเพราะรีบวิ่งมา

“ไม่จ่ะ ไม่นานเลย เพิ่งมาถึงแป๊บเดียวเอง ว่าแต่ที่คุณหนูจูเลียนให้ไหมคะ” คนหนึ่งพูดขึ้นมา พลงคิดว่าคุณหนูช่างดีจริง ๆ เดินมารับด้วยตัวเอง อีกทั้งบุคลิกและหน้าตาก็น่ารักมาก ๆ ด้วย

“มะ...ไม่ใช่ครับ บลูเป็นเด็กรับใช้ของคุณหนู” บลูรีบตอบ

ตะกุกตะกัก

“อ้อ จ๊ะ ชื่อบลูหรือ น่ารักจังเลย เราแต่งหน้าสักหน่อยไหม
เดี๋ยวก่อนกลับพี่แต่งให้ไม่คิดเงินเลย” เธอว่าพร้อมยิ้มอย่างเอ็นดู

“ไม่ครับ ไม่เป็นไรดีกว่า” บลูพูดเซิน ๆ ระหว่างเดินนำแขกเข้า
บ้าน มือที่ไม่รู้จะทำอะไรก็กุมไว้ด้านหน้าพลงเล่นนิ้วโปงมา

“จ๊ะ ๆ เสียตายจัง” ช่างแต่งหน้าคิดว่าได้กรบใช้บ้านนี้ผิวงพรณ
หน้าตาดีเกินไปหรือเปล่า ดุยงั๊งก็ถูกผู้ดีขัด ๆ

“คนนี้ร้อยเอกโคลด์ เกรนดาส และลูกน้องในทีม ร้อยโท
เอเดนกับร้อยตรีคารอสครับ” เลขาฯ ของพลเอกกล่าวแนะนำโคลด์
และลูกทีมให้พันเอกโจอัน ไนล์ ได้รู้จัก

“สวัสดีครับ ยินดีด้วยนะครับท่าน” ทั้งสามทำความเคารพ
พร้อมกล่าวแสดงความยินดีกับพันเอกคนใหม่

“ครับ ขอขอบคุณที่มาร่วมยินดีกับผม ว่าแต่เราไม่เคยเห็นหน้า
กันเลยนะครับ”

“อ้อ ใช่ครับ ทั้งสามลงพื้นที่ต่างกันไป ไม่ค่อยได้ประจำการ
ในเมืองบาร์จเท่าไร” เลขาฯ ของท่านนายพลรีบกล่าวแก้ต่างให้

“ครับ ยินดีที่ได้พบทุกท่าน เชิญข้างในครับ ตามสบายกันเลย
นี่เรามีลูกชายผม เขาจะนำไปที่โต๊ะนะครับ” โจอันกล่าวแนะนำ
ลูกชายพร้อมผายมือเชิญเข้าด้านใน

ขณะรับประทานอาหารและดื่มกันนิดหน่อย ก็ได้พูดคุยทำ
ความรู้จักกับลูกน้องเครือข่ายของท่านพันเอกคนใหม่หลายท่านเพื่อ
เก็บข้อมูล หลังจากนั้นเลขาฯ ของท่านนายพลก็แนะนำเอเดนให้
ลูกสาวของโจอันได้รู้จักตามแผน

เอเดนนั่งคุยกับจูเลียนโดยมีคารอสอยู่ด้วย เพื่อไม่ให้การทำควมรู้จักกันครั้งแรกของหนุ่มสาวดูร่อย จริงๆ แล้วเขากำลังช่วยกันเก็บข้อมูล ทางฝั่งของโคลด์ก็ทำที่ขอตัวไปสูดอากาศและบรรยากาศของบ้านหลังใหญ่ทางด้านนอกคนเดียว

โคลด์ออกมาจากงานเลี้ยง เดินมาหยุดยืนอยู่ข้างเสาไฟประดับรูปดอกไม้ทรงคว่ำ มือหยิบบุหรีมวนหนึ่งขึ้นจ่อปาก อีกข้างจุดไฟแช็กที่ปลายมวน เก็บไฟแช็กเข้ากระเป๋ากางเกงแต่มือข้างนั้นยังคงคว่ำไว้ที่กระเป๋ากางเกงอยู่ เขายืนสูบบุหรี่พลางใช้สายตาส่องจรรอบๆ บริเวณบ้าน นึกถึงข้อมูลของพันเอกท่านนี้ที่เขาได้รับรู้มาตั้งแต่เริ่มรับภารกิจ

โจอัน ไนส์ มีพี่ชายที่ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต ณ ที่เกิดเหตุและภรรยาของพี่ชายเสียชีวิตในเวลาต่อมา ทั้งสองมีบริษัทขนส่งสินค้ายักษ์ใหญ่ในประเทศ ที่ก่อตั้งขึ้นมาด้วยน้ำพักน้ำแรง แต่เมื่อเสียชีวิตทั้งคู่ ชัยยังไม่มีทายาท ทรัพย์สินจึงตกไปเป็นของน้องชายอย่างโจอัน แต่เหมือนว่าโจอันจะไม่ได้ดูแลบริษัทขนส่งอย่างเต็มที่เนื่องจากเป็นชื่อของพี่สะไภ้ และยังมีพันธกรรมถูกเขียนไว้ที่ยังไม่ถึงกำหนดเวลาให้เปิดอ่าน ตอนนี้เขาจึงเป็นเพียงผู้รักษาการแทนเมื่อยังมีเวลาให้ได้สืบเรื่องให้ถึถ้วน โคลด์คิดว่าเขาควรจะกลับเข้างานและขอตัวกลับ ดูเหมือนจะเป็นเวลาอันสมควรแล้ว

ขณะดับบุหรีไว้ที่กระถางต้นไม้ใหญ่ สายตากก็เหลือบไปเห็นเหมือนจะเป็นเด็กคนหนึ่ง ผมสีน้ำเงินอมม่วงยาวประบ่า ถูกเปียไว้หลวมๆ เดินออกมาจากด้านข้างของตัวบ้าน สวมชุดเดรสสีครีมยาวกรอมเท้าที่เหมือนจะใหญ่กว่าตัว คอเสื้อที่เป็นระบายจึงดูกว้างและเห็นไหปลาร้าที่นูนขึ้นอย่างชัดเจน ในวงแขนอุ้มตะกร้าซึ่งน่าจะเป็น

ผลไม้อยู่ด้านโน โคลดีเย็นส่ายหน้าเบาๆ คิดว่าใช้เวลาของเด็กคนหนึ่งนานไปจนจดจำรายละเอียดได้ทุกกระเปียดนี้แล้ว ช่วงขาก้าวเดินเพื่อจะกลับเข้างานแต่สายตายังอยู่ที่เด็กนั้น ช่วงเวลาเพียงเสี้ยววินาทีอีกฝ่ายก็ได้หันหน้ามาสบสายตากับเขา เวลาเดียวกันกับสะดุดล้มหน้าคะมำ ตะกร้าหลุดลอยพร้อมผลไม้ในตะกร้าร่วงกระจาย

ข้าวยาบ

ตัวอย่าง

satapornbooks

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาพอร์นบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า

แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

e-mail : info@satapornbooks.com www.satapornbooks.com